

Озеро спокою (rocketbook)

КУПИТИ

Її чоловіка впіймали, але вбивства не припинилися.

Джина Роял — цілком пересічна сором'язлива жінка, щаслива у шлюбі, що подарував їй двох милих дітлахів. Традиційний образ для Середнього Заходу. Проте коли автопригода оприявнює потаємне криваве життя її чоловіка, Джина має перетворитися на іншу людину — Гвен Проктор, украй запеклу матір-воїтельку.

Тепер її чоловік у в'язниці, а сама вона знайшла прихисток у глухому селищі Стіллгауз-Лейк на березі мальовничого озера. Хоча жінку досі переслідують недоброзичливці, які вважають її причетною до злочинів, вона дозволяє собі повірити, що діти нарешті зможуть зрости в спокійному й дружньому середовищі.

Проте щойно її огортає умиротворення нового життя, як в озері виявляють тіло, а з давно знайомої адреси надходить лист із погрозами. Побоюючись викриття, Гвен Проктор мусить тримати друзів близько, а ворогів — якнайдалі. Інакше їй доведеться спостерігати, як убивця знущається з дітей лише заради того, щоб насолодитися її стражданнями. Одне відомо напевно: Гвен уже навчилася боротися зі злом. І нізащо не відступить.

Пролог

Джина Роял
Вічіта, Канзас

Джина ніколи не цікавилася гаражем.

Роками ця думка не давала їй спокою і щоночі билася під повіками, вихоплюючи її зі сну. «Я мусила порозпитувати. Мені варто було все вивідати». Але Джина ніколи не ставила запитань, і зрештою оте незнання згубило її.

Зазвичай вона приходила додому о третій, утім, того дня чоловік зателефонував і сказав, що затримається на роботі через якісь надзвичайні обставини, тому саме їй доведеться забирати зі школи Бреді та Лілі. Для Джини це не становило проблеми, зовсім. Вона однаково встигла б упоратися з усіма хатніми клопатами і взятися до приготування вечері. Так мило, що Мел перепросив за вимушене порушення її розкладу. Він умів показати себе найкращим і найчарівнішим чоловіком у світі, тож їй хотілося чимось його потішити. Джина навіть знала, чим саме.

Приготувати його улюблену страву — печінку із цибулею, а подати з відмінним піно нуар, яке вже стояло на її кухонній стійці. Вечір вони мали провести разом: моститися з дітьми на канапі й подивитися кіно. Можливо, оту супергеройську новинку, про яку постійно торочила малеча (хоча Мел зазвичай ретельніше ставився до вибору фільмів). Лілі згорнулася б теплим клубочком у Джини під боком, а Бреді розтягнувся б на таткових колінах, поклавши голову на бильце канапи. Почуватися затишно в такій ситуації могли хіба що дуже піддатливі діти, але ж їхній татко понад усе любив бавити час у родинному колі. Ну гаразд. Понад усе йому подобалася деревообробка — сімейні вечори були на другому місці. Джина сподівалася, що сьогодні він не шукатиме приводу вислизнути з дому й податися до своєї майстерні.

У них було цілком нормальне життя. Комфортне. Хоча й не ідеальне, звісно. Та хто може похвалитись ідеальним шлюбом? Принаймні Джину все влаштовувало. Переважно.

Вона полишила дім усього на пів години. Саме стільки часу знадобилося на те, щоб дістатися школи, забрати дітей і швиденько приїхати назад. Але коли вона завернула за ріг свого кварталу й побачила блимання сигнальних вогнів, у голові одразу зблиснуло: «О боже, невже десь пожежа?». Таке припущення насправду налякало її, а проте думка, що запала вже за мить, була егоїстичною: «Тепер я достоту не встигну приготувати вечерю». Дрібничка, та все ж неприємна.

Усю вулицю перекрили. За загородженням Джина нарахувала три поліційні автівки. Їхні пробліскові маячки заливали навколишні одноповерхові будинки, схожі як дві краплі, криваво-червоним та синцево-синім миготливим світлом. А далі зачаїлися карета швидкої допомоги й пожежна автівка — вочевидь, бездіяльні.

— Мамо! — перелякано вигукнув із заднього сидіння семирічний Бреді. — Мамуню, що трапилося? Це ж наш будинок? Там що, пожежа?

Щоб усе роздивитися, Джина пригальмувала, і тоді автівка поповзла равликом. Газон всуціль переорали, галявину з півниками витоптали, кущі поламали. Побита поштова скринька валялася в стічній канаві.

Їхня скринька. Їхній газон. Їхній будинок.

Увінчував цю смугу руїн бордовий кросовер. Його двигун досі шипів, випускаючи пару, а сам він наполовину визирав із цегляної стіни гаража (Мелової майстерні), прихилившись, мов той п'яничка, до купи сміття, що колись була частиною їхнього міцного будинку. Джина завжди вважала, що дім у них дебелий, надійний, нормальний.

Однак виригана купа цегли й потрошеного гіпсокартону мала геть непристойний вигляд. І здавалася вразливою.

Джина уявила, як отой кросовер перестрибує бордюр, змітає поштову скриньку, пролітає двором і протаранює гараж. І щойно ця картина постала перед її внутрішнім зором, як нога вдарила по гальмах, і від різкої зупинки кожна кісточка в хребті струсилася.

— Мамо! — заверещав Бреді майже у вухо Джині, і вона інстинктивно приклала пальця до губ, закликаючи його помовчати.

Десятилітня Лілі, яка сиділа в пасажирському кріслі спереду, висмикнула з вух навушники й подалася вперед.

Від вигляду пошкодженого будинку в неї щелепа відвисла й очі на лоба полізли. Але вона нічого не сказала.

— Вибач, — промовила Джина, заледве усвідомлюючи сказане. — Тут якась халепа, синку. Лілі? З тобою все гаразд?

— А що сталося?

— З тобою все гаразд?

— Так! Що сталося?

Джина не відповіла. Її увага знову перемкнулася на будинок. Руйнування навіювали химерне відчуття — начебто її роздягли й обдерли до нитки. Дім завжди був для неї фортецею, створеною для захисту від будь-яких загроз, а зараз ця ілюзія розсипалася на друзки. Безпека виявилась оманною, не міцнішою за цеглу, деревину й гіпсокартон.

Ситуацію погіршували сусіди, що висипали на вулицю й нумо витріщались і язиками плескати. Серед них була навіть стара місис Мілсон, колишня вчителька, а нині пенсіонерка, яка майже ніколи не полишала своєї оселі. В усій околиці її знали як пліткарку й базікало, бо вона не соромилася просторікувати про особисте життя тих, хто опинявся в полі її зору. Зараз вона стовбичила у вицвілому халаті, навалившись на ходунці, а пліч-о-пліч із нею стояла денна медсестра, й обидві мали щиро захоплений вигляд.

Помітивши, що до неї прямує поліціант, Джина квапливо опустила вікно й проказала з вибачливою усмішкою:

— Офіцере, отой будинок, де застряг кросовер, — він мій. Можна припаркуватися? Мені треба оглянути пошкодження й зателефонувати чоловікові. Це просто жах!

Сподіваюся, водій відбувся легким переляком... Він що, п'яний був? Очевидно ж, що тут небезпечно повертати.

Поки вона говорила, обличчя поліціанта перемінилося: машкара байдужості спала, поступившись місцем зосередженості. Причини Джина не розуміла, але не сумнівалася, що то не на добро.

— Ваш будинок, кажете?

— Саме так.

— Як вас звати?

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ